

Napilap

Körbenézek a buszon. Az utasok vegyesen ülnek az ülések között, fiatalabbak és idősebbek. Az utóbbiak többsége valószínűleg dolgozni tartanak. A következő megállónál egy idős tata száll fel. Természetesen nem sértésképp hívom így, de ez az igazság. Amúgy meg jogosan hívhatom így, hisz én amolyan Z-generációs torzszülött vagyok, vagyis mondhatni a túl korán kezdett közösségi média fogyasztása miatt deformálódott az identitásom. Ha a kedvem úgy tartja, sokkal sértőbb jelzőkkel is illelhetném, és mégis simán le lenne tudva annyival, hogy „Hova tart az emberiség?!”, esetleg pár jó tanácsot is kapnék: „Több olvasás kéne és kevesebb mobil!”. Óvatosan körbenéz, majd sanda tekintete rám szegeződik. Ez el van könyvelve, kinézett magának. Számomra már nincs kiút, bicegő léptekkel indul el felém, miközben végig a mellettem lévő üres helyet figyeli. Kerülöm a szemkontaktust. Az ablakon keresztül nézem az utat, próbálom kizárni őt, ahogy mellém ül.

- Szervusz, fiam!- köszön rám hangosan. Nem viszonzom. Nem kértem, hogy köszönjön vagy legyen velem illedelmes. Lehet jönni bármilyen kultúrával kapcsolatos monológgal, de megvannak a saját jogaim és nézeteim. Nehogy már más mondja meg, kinek köszönjek vissza!

- Szép napos reggelünk van, nem? - kérdezi, hangjából ítélve mosolyogva. Hát komolyan! Felháborító! Abszolút nem veszi a lapot.

Az idősek olyan nehéz felfogásúak. Le vannak lassulva, nem haladnak a korrallal. Nem veszik észre, hogy mikor elég belőlük. A közöttünk lévő generációs különbségtől még ugyanúgy meglesz a saját gondom, amivel foglalkozhatok. Még ha nagyon sokszor ezek a gondok semmiségek is a felnőttek szemében... Jobb lenne, ha ő is így tenne.

Pár percig azt hiszem, hogy elértem a célomat. Nyugalom és csend telepedett a buszra, csak itt-ott hallatszott halk motyogás. Épphogy kezdtem volna telefonom elővéve elmerülni az internet varázslatos zugaiban, amikor...

Újra kezdte a csevegést az időjárásról, és egyéb felesleges dolgokról. Sikerült azt is megtudnom, hogy nem érti, a fiatalok hogyan mozognak ilyen komfortosan a világhálón, mikor neki még a mobiltelefon használata is nehéz lecke. Ez számára felfoghatatlan és elfogadhatatlan. Hiszen, elmondása szerint, mégiscsak neki kéne tapasztaltabbnak lennie... A mai generáció már „Túlképi magát ilyen értelmetlen dolgokkal”. Vagyis összességében, a klasszikus üres, érthetetlen megdöbbenésnek álcázott gyűlölködő duma. Ismerem én már az illetet! Ő nem csodál engem és a tudásom a modern világgal kapcsolatosan. Nem, ő ítélkezik felettem! Pedig ha tudná, hogy mennyivel előtte járok...

Úgy érzem, eldurranok, ha nem hagyja abba! Érzem, ahogyan arcomra pír szökik a düh miatt. Csak egyetlen nyugodt utazást akartam, a fene egye meg! Eszem ide-oda kattog. Hogyan kéne kicselezni az öreget? Ezt mégsem hagyhatom visszavágás nélkül! Pezseg a vérem, amiért semmi ellenérv nem jut eszembe. Mindenesetre, minden alól kibújhatok egy „Ez a 21. század, embeeer!”-rel. Szóval ezt most is, az útitársamat bámulva is megtehetném, nézhetne ő is nevetlen kölyöknek, de nem is értem, mit kellene kivédenem ebben az esetben?! Haboznék, ajkaim szóra nyílnak, amikor is elhangzik a kérdés, amitől végleg eláll a szavam. A tata csak ül és bámul rám. Biztos nincs magánál. Idős, valószínűleg problémákkal küzd. Újra és újra felteszi a kérdést, mindig ugyanazzal a mimikával és hanglejtéssel. Tekintete változatlan, üres és semmitmondó. Az egyetlen, amit ki tudok olvasni belőlük, hogy egyértelműen hülyének néz. Ő néz engem hülyének... Ő, engem?! Mekkora marha! Ha tudná, milyen bolondságot kérdez... Bár hallaná magát!

Percek óta azt szajkózza: „Van magánál véletlenül egy napilap?”. Igen, ezzel fáraszt. Milyen badarság!

„Milyen napilap?” Hirtelen csak ennyit tudtam kinyögni, viszonzva lenéző tekintetét. Gyorsan mozgó ajkait egy olyan szó hagyta el, amely még jobban földhöz vágott. „Mai.”

Meghökkenem. Mit gondol ez?! Hogyan is lenne nálam ilyesmi? Semmi értelmét nem látom, hogy nálam lenne egy lap. Vagy akár több is. Mégis, honnan kéne tudnom, hogy egy lap aznapi-e? Általában nem tüntetik fel semmilyen papíron sem, hogy mikor gyártották. Valami pénzes fickónak néz engem! Ez valami luxuscikk lesz! De, hogy reggel fél nyolckor egy mai lap legyen rögtön nálam? Badarság. Még csak most kezdenek dolgozni a gyárak, a mai papírgyártás el sem indult, de ő mait kér... Megőrült. Egészen biztosan megőrült.

Látszólag feladta, elfordult tőlem. Egy belső viszketés azt sugallja, hogy tényleg én vagyok az érthetetlen. Ez viszont, véleményem szerint, egyértelműen esélytelen. A bácsika előrenyúl, megbökdösi egy másik bácsi vállát. Felteszi ugyanazt a kérdést. El sem hiszem! A másik pedig, a gondolkodás legapróbb jele nélkül átnyújt neki egy...újságot. Mi van a világgal, de komolyan?! Mai napilapot kér az öreg, emez meg újságot ad?!

Kőrösi Noémi 3/3

Közgazdasági és Kereskedelmi Iskola,
Zenta